

Poslopje se poziblje kakor ladja
Na morji o viharji, i drobtine
Se vsipljejo iz vrat i oken krog,
Ko bil prinesel Samum bi poredni
Sutje i pesek iz puščave daljne.
Klopi i stoli, mize, čaše i kozarci
Z gostmi vred, vse na tla se zvrne.
Prepiravci molče, tud godbe več
Ni slišati. Pa kdo bi slišal? Groza
Je hipoma ušesa zamašila.
Oj, kak razgled! Glej! tu kvartavec kvarte
Drži na tlaku krčevito,
Tam nárazen vse štiri stegovaje
Leži kdo drug, polit i brez zavesti,
Tu dva po dva drž'ta se — tud na tleh —
V objemu trdnem, tam pa je — Kvasinski;
Štrlé mu brke kvišku i lasjé,
Ves trd i neogibljiv i bleđ stoji
Z desnico vzdignjeno. Prikazen, kakor
So v skupku Brutovem beriči,
Ki komaj zamahnivši obstojé
Brez giba, v položaji plastičnem.
Vsa svest ga je minula; javalne,
Al diha. — Zbrihtajo zapored se
Vsi gostje, i smejé se kličejo:
Petarda je, petarda; ter vesela
Nastane mrgoljava po kavarni,
Petarda je, ni nič, prav nič! — Zdaj banda
Jo spet ureže, le Kvasinski tam
Se še ne gane ko opanjen, dokler
Ga dva ne stresneta: „Kvasinski, no
Za Boga! Hahahá, kaj zijate?“
Odpre oči, i zvrnivši celo rajdo
Blizo stoječih, glej lomasti kar
Ko ranjen tur ves besen skozi vrata. —

Kratkočasnica, pa tudi podučnica.

Pogovor.

„Novice“ si že več let iskreno prizadevajo vraže in druge napake pregnati, ki se zapazijo med našim ljudstvom. Pregnali so njeni poduki res že marsiktero mēglo, vendar da vseh še niso, naj jim je sledeči pogovor dokaz, ki sem ga unidan od daleč poslušal. Eden izmed teh mož ima grdo navado, da pri vsaki drugi besedi ima „hudiča“ na jeziku; pogovor je tedaj res tako zapisan, kakor je bila beseda. Čuda je le to, da ni že sam hudôba, ker spušča toliko „hudičev“ na dan.

Janez. Hudič! toča nam je pa le spet veliko škodo naredila.

Jože. Pa to je čudno, da je fajmoštrovo polje najbolj pobila.

Janez. Hudič! Brž ko ne so gospod fajmošter spali, sicer bi bili vendar copernice lahko odgnali.

Jože. Letos so te mrhe zmerom v oblakih, menda so nam zasrale še gosenice na zelje.

Janez. Hudič! jez sem slišal, da je tam na Štajarskem tudi en mošk kožuh padel z oblakov; tedaj morajo tudi coperniki gori biti.

Jože. Jez pa mislim, da copernikov ni, ampak da le kakošna baba je mošk kožuh oblekla.

Janez. Klinčevo kravo je unidan gad vpičil; bila je že vsa otekla in jezik je že iz ust molela; potlej je pa Bedenov Francelj prišel, pa je naredil od glave do konca repa križ čez-njo in čudne besede mrmral, pa je bila krava zdrava, ko bi mignil. Hudič! to je meni sam Klinec pravil.

Jože. Glejte! pa so nekteri ljudje še tako neverjetni, da se le posmehujejo, če kdo kaj takega pripoveduje od copernic ali pa od takih ljudi, kateri znajo strup zagovarjati.

Janez. Hudič! kdo se smeja, kakor tisti bedaki, kateri nobene vere nimajo; jez pa pravim, da tak samouki zmerom več vedó, kakor pa tisti, ki več let po ka-

košnih šolah hlače trgajo, zakaj samouk je hudič; jez vem, da ustriženec več vé kakor vsi dohtarji.

Jože. Jez sem enkrat tje pod Šmarno goro nekemu takemu samouku vodo nesel. To ti je bil tič; vse je vedel, koliko sem imel denarja v žepu.

Janez. Hudič! Ciganje so tudi presneto „kunštni“; na cigane jez tudi veliko držim.

Jože. Ali slišiš, Janče, kako se nama Streharjev Jurij posmehuje?

Janez. Hudič! zato, ker je tepec, in pa zato, ker enmalo po gosposkem dimu diši. Taki tako nobene vere nimajo. Hudič! jez pa vem, kadar sem bil kaj bolan, pa če je le ustriženec v hišo stopil, pa svojo palico na sred hiše v tla zasadil, pa sem bil, hudiča! na enkrat zdrav. Potlej naj se pa Streharjev Jurij smeja ali pa kar hoče. Hudič!

Dopisi.

Iz Planine 28. avg. — Izvedel sem iz gotovega vira, da se je sklenilo 14. t. m. pri občnem zborovanji v Cerknici enoglasno, naj županstvo preskrbi, da bodo vsi uradi odslej ne le županstvu cerkniškemu, ampak tudi posamesnim posestnikom i osebam delokroga županije cerkniške dopisovali v domačem slovenskem jeziku. Županstvo cerkniško, v navadnih zadevah gotovo prvo okraja planinskega, je temu sklepu brzo zadostilo i poslalo je c. kr. okrajni sodnji kakor tudi političnemu uradu dopis, v katerem prosi, naj se slavna c. kr. urada gledé na 19. §. decemberske ustavne postave 1867. leta prihodnjič v vseh rečéh, pisanih za županijo cerkniško i prebivalce njenega okroga, poslužiti blagovolita domačega slovenskega jezika. Slava jej! — Radoveden je gotovo vsak, kako se bo vsled tega dopisa vrle županije obnašala okrajna sodnija, ki je doslej še slovenske vloge reševala nemško (slovenski odloki so bili le bele vranel!), da-siravno ima dovelj moči, ki so zmožne slovenskega jezika v besedi i pismu. Kaj je tega krivo, menda ni težka zastavica. — Pri tej priložnosti naj omenim s pohvalo županije Begunjske i Hotenske, ktere dopisujejo uradom le slovensko. Da županstvo v Rovtáh, kakor zgornje i spodnje Logaško odgovarja tudi na slovenske uradne dopise le nemško, temu se ni čuditi, kajti gospodje župani se ne pusté predramiti iz spanja, ki ga spava nemški Mihel; tako celó se jim je priljubilo starokopitstvo. Čuditi se je le, da županija Planinska, da-siravno ima domorodnega župana, iskrenega in vse časti vrednega rodoljuba, vendar sploh nemško pisari. Brž ko ne je kriv temu g. tajnik, ki, navzet še iz starodavne šole švabskega duha, pri vsaki priložnosti v resnici razžaljivo kvasi i brbra o narodnih zadevah, prepiraje, da pri vsakej besedi pokaže tudi nezmožnost nemškega, sicer mu tako zeló priljubljenega jezika. Z nekim posebnim veseljem mu pri tem včasih sekundira sivolasi možiček; kajti oba nimata toliko razuma, da so prišli časi, ko se že vresničevati pričenjajo besede pesnika: „Zmed pšenice, vrli bratje, ljuliko populimo!“

Prostoslav.

Izpod Kríma 26. vel. srp. (*Krim je še cel. Letina. Muhe. Smrt po pajku.*) Naj vam, drage „Novice“, povem, da je zdaj konec tisti pravlici, ki se je od pretekke spomladi tolikrat ponavljala, češ, da je res stari naš oče Krim počil od potresov, katerih je bilo toliko, da je res človeku včasih že v lase šlo, kaj da bo iz tega, ker mnoge dneve smo se po dva- do trikrat lahko zazibali. Bali so se tudi nekteri, da se bodo naše ravnine s Krimom vred pogreznile. O tem prerokovanji sem si jaz zmiraj mislil, da „prerok, kateri zelje jé, o prihodnosti nič ne vé.“ Naj pri tej priliki enmalo opi-